

עפ"ת 44092/11/15 - יוסף תיים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 44092-11-15 תיים נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערערים	יוסף תיים
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

מבוא

בפניי ערעור על החלטתו של בית משפט קמא (כב' השופט אלכס אחטר) בתיק המ"ש 947-10-15 מיום 09.11.15 לפיה, נדחתה בקשת המערער למתן ארכה להישפט בגין עבירת מהירות.

ההליכים בפני בית משפט קמא

לטענת המערער, בתאריך 09.04.14 נרשם לחובתו דו"ח אשר ייחס לו מהירות שבין 21 עד 30 קמ"ש מעל המהירות המותרת בדרך עירונית. לדידו, הדו"ח מעולם לא הגיע לידי ונדע לו על קיומו רק עת ניגש אל משרד הרישוי.

הוסיף המערער וטען, לאחר שהוברר לו, כי ביום 09.04.14 אשתו היא זאת אשר נהגה ברכב, פנה הוא במכתב אל המרכז לפניות נהגים בבקשה להסב את הדו"ח על שם אשתו.

מאחר ולא התקבלה תשובה כלשהי מאת המרכז לפניות נהגים, פנה המערער אליהם גם טלפונית. בתגובה נמסר, כי הדו"ח הומצא לידי בדואר רשום, וזה חזר בציון "לא נדרש". המערער קיבל לידי, בשלב מאוחר יותר, את העתק אישור המסירה האמור; עיון בו מלמד, כי זה לא נמסר לידי שכן, שמו נמחק ותחתיו נרשם השם "סלים".

מכאן, הנימוקים העומדים בבסיס הבקשה להארכת המועד להישפט.

בתגובתה במסגרת ההליכים בבית משפט קמא, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה בצינה, כי אין כל טעם המצדיק מתן הסעד המבוקש. עוד, הוסיפה וצינה המשיבה, כי טענה לפיה נהג אחר לכאורה נהג ברכב, אינה מהווה עילה להארכת המועד. זאת ועוד, המערער שילם את הקנס ביום 16.03.15 ומכוח סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, רואים אותו כמי שהודה באשמה, הורשע, ונשא את עונשו. מכאן, דין הבקשה להידחות.

בהחלטתו נשוא ערעור זה, בית משפט קמא דחה את הבקשה בצינה, כי עניין לנו בבקשה על פי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי ולאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, לא מצא כל טעם המצדיק את מתן הסעד המבוקש. הטענה לפיה נהג אחר נהג ברכב, אין בה די כדי לסייע בידי המבקש (המערער כאן).

ועוד, על המבקש להראות טעם טוב וראוי מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד שנקבע וכן, נדרש בית המשפט לשקול אם אי הביטול יגרום עיוות דין למערער. בית משפט קמא קבע, כי בענייננו, הבקשה הוגשה באיחור ניכר, וכן, לא נתמכה בתצהיר מאת אשת המבקש. מכאן, נסללה הדרך לדחיית הבקשה.

טיעוני הצדדים בערעור

בדין בפניי, חזר המערער על טיעוניו בהדגישו, כי הוא לא קיבל לידי את הדו"ח לתשלום הקנס. חיזוק לטענתו מצא הוא באישור המסירה אשר חזר בציון "לא נדרש" כאשר על גביו, נמחק שמו של המערער ובמקומו נרשם השם "סלים". לגישתו, בהעדר מסירה כדיון, לא ניתן לו יומו בבית המשפט.

מיד עם היוודע דבר קיום הדו"ח, פנה הוא במכתב (ואף אשתו פנתה, גם היא, במכתב) למשטרה להסב את הדו"ח על שם אשתו. משלא קיבל מענה לפנייתו, פנה למשרד עורכי דין ואלה בתורם פעלו על מנת לבדוק מה עלה בגורל הפניה - ראה מכתב מיום 25.07.15. בהמשך, משנודע לו כי הפניה נדחתה, אז, פעל המערער לצורך הגשת בקשה לבית המשפט בדבר הארכת המועד להישפט.

בתורה, ביקשה המשיבה לדחות את הודעת הערעור בצינה, כי בוצעה כאן מסירה כדיון. ועוד, בהינתן העובדה, כי הדו"ח שולם על ידי המערער ביום 16.03.15 (משמע, המערער הודה בביצוע העבירה ומשכך, למעשה מדובר בגזר דין חלוט) אין מקום להעניק למערער את הסעד המבוקש. מכתב הפניה של המערער באמצעות בא כוחו נושא תאריך 25.07.15 והפניה לבית המשפט הינה מחודש 10/15, המערער לא סיפק כל הסבר המניח את הדעת באשר לשיהוי הרב בהגשת הבקשות. הטענה לפיה, המערער פנה עוד מקודם יחד עם אשתו בדרישה להסב את הדו"ח, אין לה מקום להישמע שכן, לא הוצג העתק של מסמך שכזה.

דין

אקדים ואציין, כי דין הערעור להידחות.

סעיף 230 לחוק **סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), מורה בזו הלשון:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דינו לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו." (ההדגשה שלי ס.ד.)

סעיף 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי:

"(ה) תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה."

יוצא כי, על המבקש להאריך את המועד, להצביע על סיבות שלא היו תלויות בו ושמןעו ממנו להגיש את הבקשה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

בענייננו, טוען המערער להעדר מסירה כדין בתיק. כאמור לעיל, אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" כאשר על גבי אישור המסירה, נמחק שמו של המערער וליד זה הוסף השם "סלים". מכאן, ביקש הוא ללמדנו על העדר אישור מסירה כדין.

אין בידי לקבל טיעון זה ואסביר; ליד שמו של המערער, כפי שזה מופיע על גבי אישור המסירה, מופיעה כתובת מגוריו כפי שזו נמסרה על ידו במרשם האוכלוסין וכל אימת שכתובת זו לא שונתה, הרי זו כתובתו של המערער. אכן עיון באישור המסירה מראה, כי ליד שמו של המערער הופיע סימון, אולם, בין זה לבין מחיקת השם, המרחק הוא רב. אמנם נמתח קו ליד שמו של המערער/הנמען. אולם, ליד השם הוסף השם של אביו של המערער.

גם אם נניח לרגע קט, כי אכן עלה בידו של המערער להוכיח, כי לא קיבל את הדו"ח לידי, עדיין, עומד בדרכו מכשול נוסף שלא הצליח הוא לפסוח עליו. אין מחלוקת כי הקנס שולם ביום 16.03.15 קרי, לכל המאוחר, המערער ידע אודות הדו"ח באותו יום. יחד עם זאת, רק בחלוף למעלה מארבעה חודשים פנה במכתב למשיבה ובהמשך, בחודש אוקטובר 2015, מצא לנכון לפנות לבית המשפט בבקשה להארכת המועד להישפט. לאיחור זה, לא ידע המערער לספק הסבר המניח את הדעת. טענתו לפיה, הוא יחד עם אשתו פנו בסמוך לאחר אותו מועד למשיבה, אין בידי לקבלה. זאת מאחר וטענה זו לא גובתה במסמך כלשהו. לא זו אף זו, לא הוגש תצהירה של אשת המערער לתמיכה בנטען. אין די בטענה בעלמא וצריך היה לגבותה במסמך כלשהו.

עמוד 3

ועוד, לא מצאתי, כי נגרם למערער עיוות דין המצדיק היענות לבקשתו בחיוב. כפי שציין ובצדק בית משפט קמא, לא אחת נפסק, כי, טענה לפיה נהג אחר לכאורה נהג ברכב, אינה מהווה עילה למתן הסעד המבוקש. ראה לדוגמה רע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל, רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל.

לא נעלמה מעיני הפסיקה אותה ביקש המערער לצרף מאוחר יותר וממנה ביקש הוא לגזור גזירה שווה לענייננו. לדידי המערער, היות ונודע לו על קיום הדו"ח רק במשרד הרישוי, ולאחר חלוף תקופה ניכרת, והוא לא ידע בהתאם על קיום הדו"ח, הרי שהוא עומד בתנאים של ההלכה שנקבעה במסגרת פסק דין רע"פ 2096/07 **ציפורה כוכבי נ' מדינת ישראל** ורע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל**. מכוח אותם פסקי דין נקבע, כי על הסוגיה חולשות הוראותיו של סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי. אלה סוללים בפני אדם, אשר קנס הושת עליו בגין עבירת תעבורה דרכים שונות להתגונן מפני הרשעה או לשנות ממנה. בחלקן מוגבלת הפעולה בזמן, וזאת משיקולים של סופיות הדין ושל יעילות ההליך. ברם, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשויה להימצא הצדקה לחריגה מסד זמנים זה. ראה סעיף 8 לפסק דין כוכבי הנ"ל.

בענייננו, כפי שצוין לעיל, גם אם אכן, המערער ידע אודות הדו"ח רק עת פנה למשרד הרישוי, עדיין, לא הוכח בפניי, כי הוא פעל מיד להגשת הבקשה ולא ניתן כל הסבר או הצדקה לאיחור בהגשת הבקשה.

לאור המקובץ לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים, הן באמצעות הדואר והן באמצעות הפקסימיליה.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 מאי 2016, בהעדר הצדדים.